

COUR DE JUSTICE

BENELUX

GERECHTSHOF

ZAKEN B 2015/1 t/m 12/6

Vertaling van de conclusie van advocaat generaal G. Wivenes
(stuk B 2015/1 t.e.m 12/6)

GRIFFIE

REGENTSCHAPSSTRAAT 39
1000 BRUSSEL
TEL. +32 (0)2.519.38.61
www.courbeneluxhof.info

GREFFE

39, RUE DE LA RÉGENCE
1000 BRUXELLES
TÉL. +32 (0)2.519.38.61
www.courbeneluxhof.info

CONCLUSIE VAN HET PARKET**in de zaken**

1. **De heer Willy RAEMAKERS (zaak B 2015/1)**
2. **De heer Nick VAN HAVER (zaak B 2015/2)**
3. **De heer Erik WAARDENBURG (zaak B 2015/3)**
4. **De heer Didier VAN SCHELVERGEM (zaak B 2015/4)**
5. **Mevrouw Nelly TEMMERMAN (zaak B 2015/5)**
6. **Mevrouw Dounya FRANCOIS (zaak B 2015/6)**
7. **Mevrouw Catherine LESEUL (zaak B 2015/7)**
8. **De heer Karel VAN de VELDE (zaak B 2015/8)**
9. **De heer Marc NAESSENS (zaak B 2015/9)**
10. **Mevrouw Hilde RUBBRECHT (zaak B 2015/10)**
11. **Mevrouw Bianca WAUTERS (zaak B 2015/11)**
12. **Mevrouw Séverine VAN MIEGHEM (zaak B 2015/12)**

verzoekende partijen**tegen****de BENELUX ECONOMISCHE UNIE****verwerende partij**

Bij afzonderlijke, maar gelijklopende verzoekschriften die op 29 mei, 4, 8, 10, 15, 19, 25 en 26 juni 2015 ter griffie van het Benelux-Gerechtshof werden neergelegd, hebben de twaalf voornoemde verzoeksters, die allen de hoedanigheid van ambtenaar van het Secretariaat-Generaal van de Benelux hebben, administratiefrechtelijk beroep ingesteld in de zin van artikel 1 van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie van 29 april 1969, tegen de beslissing van het College van Secretarissen-Generaal waarin wordt bepaald dat *“dat de aanpassing van de salarissen, vergoedingen en premies van de personeelsleden van het Secretariaat-Generaal van de Benelux Unie ook nul zal zijn”* in 2014. Deze beslissing werd ter kennis gebracht van het Personeelscomité bij brief van de Secretaris-Generaal van 10 september 2014, met kopie aan de personeelsleden, en bevestigd bij brief van 29 april 2015 in navolging van de interne beroepsprocedure.

De verzoeksters verzoeken de Kamer Ambtenarenrechtspraak van het Hof

- de beslissingen van het College, die van 10 september 2014 en die van 29 april 2015 naar aanleiding van het intern beroep, waarbij het weigert in te gaan op verzoeksters verzoek om een indexatie van 0,7% toe te passen op al haar bezoldigingen (salarissen, premies of vergoedingen) met ingang van 1 juli 2014, zoals deze volgt uit de gemiddelde wijziging van het indexcijfer dat gebruikt wordt in de procedure voor de indexatie van de wedden van de ambtenaren van de Europese Unie in Brussel, onverminderd de aanpassing van de belastingschijven als bedoeld in artikel 20 van het Fiscaal Reglement nietig te verklaren;
- het College ertoe te veroordelen de jaarlijkse aanpassing van de salarissen, vergoedingen en premies per 1 juli met toepassing van artikel 5 Inkomensreglement in acht te nemen;
- de Benelux Unie ertoe te veroordelen de sinds 1 juli 2014 verschuldigde loonachterstallen aan verzoekster(s) uit te keren;

- de Benelux Unie ertoe te veroordelen de door uw Kamer passend geachte moratoire interest aan verzoekster(s) uit te keren;
- de Benelux Unie in de eventuele kosten te verwijzen.

Hoewel de zaken niet formeel werden gevoegd, heeft de Secretaris-Generaal een enkele memorie van antwoord neergelegd. In deze memorie, besluit hij dat de beroepen gedeeltelijk onontvankelijk moeten worden verklaard en dat zij voor het overige afgewezen dienen te worden.

Ter zitting van 26 oktober 2015 werden de verzoekende partijen en de verwerende partij gehoord in hun pleidooien.

Het parket heeft eveneens de intentie om een enkele conclusie in te dienen en besluit formeel tot de voeging van de beroepen in het tussen te komen arrest.

Het reglementaire kader en de antecedenten

Voor de periode van 1 januari 2007 tot 1 januari 2012, voorzag het statuut van de ambtenaren van de Benelux in een indexatie van de bezoldigingen van de personeelsleden die was gekoppeld aan het indexatiemechanisme dat toepasselijk is op de federale ambtenaren van de Belgische Staat.

Na de invoering van het nieuwe Personeelsstatuut op 1 januari 2012, luidde artikel 5 van het Inkomensreglement als volgt: *“De bedragen van de salarissen, vergoedingen en premies worden jaarlijks per 1 juli aangepast in functie van de gemiddelde wijziging van het indexcijfer dat gebruikt wordt voor de indexatie van de wedden van de ambtenaren van de Europese Unie (‘Brussels International Index’).”*

Artikel 65 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie juncto Bijlage XI bij dit statuut, bepaalde in zijn toenmalige vorm dat de indexatie werd berekend op basis van een door de Europese Commissie ingediend gemeenschappelijk rapport.

Aangezien de Europese Unie vanaf 1 januari 2013 niet meer langer voorzag in een verwijzing naar de “Brussels International Index”, heeft de Raad van Ministers van de Benelux Unie bij beslissing M (2012) 10 artikel 5 als volgt gewijzigd: *“De bedragen van de salarissen, vergoedingen en premies worden jaarlijks per 1 juli aangepast in functie van de gemiddelde wijziging van het indexcijfer dat gebruikt wordt voor de indexatie van de wedden van de ambtenaren van de Europese Unie in Brussel.”*

Op 1 januari 2014 is de Verordening (EU, EURATOM) nr. 1023/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2013 tot wijziging van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Unie, in werking getreden.

Artikel 65 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie bepaalt voortaan het volgende: *“Het bezoldigingspeil van de ambtenaren en de andere personeelsleden van de Europese Unie wordt jaarlijks geactualiseerd, rekening houdend met het economisch en sociaal beleid van de Unie. Er wordt in het bijzonder rekening gehouden met eventuele verhogingen van het bezoldigingspeil van de ambtenaren in de lidstaten en met de behoeften wat betreft aanwerving. De actualisering van het bezoldigingspeil wordt ten uitvoer gelegd overeenkomstig bijlage XI. Deze actualisering vindt vóór het einde van elk jaar plaats in het licht van een verslag van de Commissie, op basis van statistische gegevens die door het Bureau voor de statistiek van de Europese Unie zijn vastgesteld met instemming van de nationale diensten voor de statistiek van de lidstaten.”*

Bijlage XI bij het voornoemde statuut bepaalt in haar artikel 1, lid 2 het volgende: *“Eurostat stelt een indexcijfer vast om de ontwikkeling van de kosten van levensonderhoud voor ambtenaren van de Unie in België en Luxemburg te meten. Dit indexcijfer (hierna het ‘gezamenlijk indexcijfer’ genoemd) wordt berekend door de nationale inflatie te wegen (zoals aangegeven door de geharmoniseerde indexcijfers van de consumptieprijzen (Harmonised Indices of Consumer Prices -HCIP) in het geval van België en de consumentenprijsindex (Consumer Prices Index - CPI) in het geval van Luxemburg) tussen de maand juni van het*

voorafgaande jaar en de maand juni van het lopende jaar volgens de verdeling van het personeel dat in die lidstaten werkt.”.

Het vierde lid van artikel 65 van het statuut, zoals gewijzigd door de voornoemde verordening nr. 1023/2013, bepaalt het volgende: *“vindt in de jaren 2013 en 2014 geen actualisering zoals bedoeld in de leden 1 en 2 plaats”.*

In juli 2013, heeft het College van Secretarissen-Generaal bij gebrek aan de bekendmaking van een nieuwe aanpassingsmethodiek op Europees niveau, beslist om de salarissen met 1,7% te indexeren op basis van de gegevens vermeld in een rapport van de Europese Commissie van december 2012.

Verschillende besprekingen tussen het College van Secretarissen-Generaal en het Personeelscomité over de aanpassing van de salarissen in 2014 en een eventuele wijziging van artikel 5 van het Inkomensreglement met het oog op een terugkeer naar het indexatiemechanisme dat toepasselijk is op de federale ambtenaren van de Belgische Staat of een verwijzing naar het Belgische geharmoniseerde indexcijfer van de consumptieprijzen, zijn vruchteloos gebleven.

Bij beslissing van 2 september 2014 die op 10 september 2014 ter kennis werd gebracht van het Personeelscomité, met kopie aan de personeelsleden, heeft het College van Secretarissen-Generaal beslist dat de salarissen niet konden worden geïndexeerd.

In deze beslissing heeft het College, na te hebben herinnerd aan het ontbreken van een aanpassing van de wedden van de Europese ambtenaren voor 2013 en 2014, het volgende gesteld:

“Er is (dus) geen indexcijfer dat gebruikt is voor de indexatie van de wedde van de ambtenaren van de Europese Unie in Brussel [...] is artikel 5 daarom niet uit te voeren” en

“De geest van dit artikel is [...] dat onze salarissen voor hun jaarlijkse aanpassingen zijn gekoppeld aan de aanpassing van de weddes van de ambtenaren van de Europese Unie”.

De verzoekende partijen hebben intern beroep ingesteld tegen deze beslissing van 10 september 2014.

Bij brief van 20 oktober 2014 werd de zaak aanhangig gemaakt bij de Raadgevende Commissie, die op 19 februari 2015 een advies heeft uitgebracht dat op 27 maart ter kennis werd gebracht van de verzoekende partijen en waarin werd overwogen dat

“een letterlijke toepassing van artikel 5 van het Inkomensreglement niet mogelijk is wegens het ontbreken van een indexcijfer”

en dat, gelet op de verwijzing naar en de aansluiting bij het Europese kader voor wat de indexatieregeling van het nieuwe Inkomensreglement betreft, de Raadgevende Commissie *“het bepaald verdedigbaar vindt dat het College over het jaar 2014 ook een aanpassing van nul heeft toegepast op de salarissen, vergoedingen en premies van de personeelsleden van het Benelux Secretariaat-Generaal”.*

Op 29 april 2015 heeft het College beslist om, in overeenstemming met artikel 5 van het Inkomensreglement, geen indexatie van de salarissen door te voeren en de interne beroepen af te wijzen in overeenstemming met artikel 9 van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie.

In deze beslissing wordt verwezen naar het advies van de Raadgevende Commissie die zich op de volgende motieven heeft gesteund:

- *“De keuze van het Comité van Ministers om bij de inwerkingtreding van het nieuwe Statuut de koppeling van de wedden aan de situatie van de federale ambtenaren los te laten, en te kiezen voor een aansluiting bij het Europese kader als nieuw uitgangspunt. In het licht hiervan vormt de beslissing van de EU om de wedden van de Europese ambtenaren te bevriezen in 2013 en 2014 een verantwoording voor de beslissing tot het niet indexeren van de salarissen, vergoedingen en premies van de personeelsleden van het secretariaat-generaal van de Benelux Unie voor het jaar 2014.*

- *De feitelijke onmogelijkheid van een letterlijke toepassing van artikel 5 van het Inkomensreglement voor het jaar 2014. Er ontbreekt immers een (toepasselijk) indexcijfer.”.*

De ontvankelijkheid van het beroep

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep op verschillende punten.

Volgens het standpunt dat tijdens de zitting werd aangenomen, betwist zij

- de verwijzing naar de *“de belastingschijven als bedoeld in artikel 20 van het Fiscaal Reglement”*
- de kritiek geuit op de indexatiebeslissingen van juli 2012 en juli 2013.

De ondergetekende meent dat er rekening dient te worden gehouden met de conclusie van het beroep voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep.

In dit kader, zal uw Hof kunnen vaststellen dat het beroep geen enkele verwijzing omvat naar de beslissingen van het College van juli 2012 en juli 2013. De betwisting van deze beslissingen in het corpus van het verzoekschrift is slechts relevant voor wat de argumenten betreft die de verzoeksters hieruit menen te kunnen afleiden om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van het College van 10 september 2014 en 29 april 2015 die als enige het voorwerp uitmaken van het beroep. Tijdens de mondelinge procedure, hebben de verzoeksters nog verduidelijkt dat zij de beslissingen van 2012 en 2013 niet betwistten. Derhalve zijn de

verwijzingen naar de beslissingen van 2012 en 2013 niet van die aard dat zij de beroepen gedeeltelijk onontvankelijk maken.

De ondergetekende interpreteert de in de conclusie opgenomen bewoordingen “*onverminderd de aanpassing van de belastingschijven als bedoeld in artikel 20 van het Fiscaal Reglement*” niet in die zin dat de verzoeksters een bijzonder verzoek formuleren in aanvulling op het verzoek tot nietigverklaring. De verzoeksters bekommeren zich om het vrijwaren van de toepassing van artikel 20 in geval van vernietiging van de bestreden beslissingen. De formulering “*onverminderd ...*” kan worden beschouwd als overbodig of ondoelmatig, maar zij heeft geen impact op het voorwerp van het beroep en vereist geen afzonderlijke beoordeling voor wat de ontvankelijkheid betreft.

Derhalve dient het beroep ontvankelijk te worden verklaard en moeten de excepties van niet-ontvankelijkheid worden afgewezen.

De gegrondheid van het beroep

De verzoeksters zijn van mening dat de genomen beslissingen een schending inhouden

- van artikel 5 van het Inkomensreglement
- van artikel 20, lid 2 van het Benelux-Verdrag van 2008
- van het beginsel van gewettigd vertrouwen
- van het beginsel van motivering

Artikel 5 van het Inkomensreglement

De verzoeksters stellen dat de bezoldigingen hadden moeten worden aangepast op basis van artikel 5, waarvan de toepassing gegrond zou zijn op drie elementen:

- een gemiddelde wijziging die een wijziging behelst van een indexcijfer tijdens een referentieperiode, in casu tussen 1 juli van het voorgaande jaar en 1 juli van het betrokken jaar, om tot een gemiddeld percentage te komen;
- een toegepast indexcijfer dat voor België wordt gedefinieerd als “*het geharmoniseerd indexcijfer van de consumptieprijzen (HICP)*”¹;
- een geografische factor, te weten de tewerkstelling in Brussel voor de Europese ambtenaren.

De verzoeksters stellen dat de HICP het in artikel 5 bedoelde indexcijfer is, aangezien het de naam indexcijfer draagt, het de ontwikkeling van de prijzen meet, het de ontwikkeling in België meet waarvan Brussel deel uitmaakt en het wordt toegepast in de Europese methodiek.

De verwerende partij is van mening dat de verzoeksters overgaan tot een onjuiste lezing van artikel 5, dat verwijst naar een indexcijfer dat effectief wordt toegepast of gebruikt. Hiertoe beroept zij zich op de ratio legis van artikel 5 die een koppeling zou inhouden tussen de aanpassing van de salarissen van de ambtenaren van de Europese Unie en de aanpassing van de salarissen van de ambtenaren van de Benelux Unie. Tot slot, merkt zij op dat het onmogelijk is om de indexatie te berekenen, aangezien de diensten van de Europese Commissie, in concreto Eurostat, geen Belgisch-Luxemburgse index hebben berekend en bekendgemaakt waarnaar wordt verwezen in het statuut van de ambtenaren van de Europese Unie; de HICP zou niet overeenstemmen met deze index.

¹ Volgens de Belgische Federale Overheidsdienst – Economie /<http://statbel.fgov.be/nl/statistieken/cijfers/economie/HICP/>

De geharmoniseerde consumptieprijsindex (HICP) is een maatstaf die een correcte vergelijking mogelijk maakt tussen de inflatiegraden van de lidstaten van de Europese Unie. De index wordt berekend op basis van een methodologie die geharmoniseerd is over de lidstaten heen. Tevens wordt de HICP gebruikt door de Europese Centrale Bank voor haar monetair beleid. Verder wordt de HICP gebruikt om te bepalen in hoeverre een lidstaat voldoet aan de inflatiecriteria bepaald in Verdrag betreffende de Europese Unie.

De HICP wordt berekend door landen die lid zijn van de Europese Unie, de Europese Economische Ruimte en door potentiële lidstaten. Uit de geharmoniseerde indexcijfers van de lidstaten wordt door Eurostat tevens een HICP van de Eurozone (alsook van de hele Europese Unie) berekend.

De ondergetekende wijst erop dat de door de verwerende partij ingeroepen argumenten niet allen van dezelfde aard zijn en dat zij een verschillende draagwijdte hebben in functie van het feit of zij op zich worden ingeroepen of met het oog op de staving van een ander argument. Er wordt bijzondere aandacht gevestigd op het eerste argument, terwijl dit kadert in een zowel tekstuele als systematische analyse van artikel 5 van het Inkomensreglement. Het tweede argument, dat betrekking heeft op de ratio legis, kan geen autonome draagwijdte hebben die in strijd is met de tekst; het is echter wel relevant in de mate dat het een bepaalde lezing van artikel 5 ondersteunt. Zelfs indien het derde argument doorslaggevend kan lijken in onderhavig geschil, is het louter feitelijk of conjunctureel van aard en leidt het niet tot een definitieve en consequente interpretatie en toepassing van het reglement.

De ondergetekende leest de bewoordingen “*indexcijfer dat gebruikt wordt*” of “*indice appliqué*” die zijn opgenomen in artikel 5 in die zin dat er een indexcijfer wordt bedoeld waaraan effectief uitvoering wordt gegeven. Deze interpretatie vloeit voort uit de eigenlijke tekst van artikel 5 waarin geen theoretisch indexcijfer wordt bedoeld dat enkel zou kunnen worden toegepast of gebruikt, maar wel een indexcijfer wordt beoogd dat daadwerkelijk wordt toegepast.

Deze lezing is overigens in overeenstemming met het systeem dat werd ingevoerd en dat een aanpassing behelst van de bezoldigingen van de ambtenaren van de Benelux volgens dezelfde technische methodiek als deze die wordt gebruikt voor de actualisering van de bezoldigingen van de ambtenaren van de Europese Unie. De term toegepast verwijst naar een effectieve toepassing van de methodiek waarin wordt voorzien in het statuut van de Europese ambtenaren en niet naar het louter bestaan van cijfergegevens die een toepassing van deze gegevens mogelijk maken op het niveau van de Benelux zonder toepassing van het actualiseringsmechanisme op het niveau van de Europese Unie. In hun standpunt kennen de verzoeksters aan de in artikel 5 voorziene regeling een zekere autonomie en onafhankelijkheid toe ten aanzien van de referentieregeling voor de Europese ambtenaren waarvan het aandeel er uitsluitend in zou bestaan te voorzien in een cijfergegeven dat nodig is voor de toepassing van de Benelux-regeling. Zoals hierna zal worden aangetoond, stoot deze lezing overigens op haar eigen beperkingen wanneer deze cijfergegevens niet werden vastgesteld, zoals in casu het geval is.

Op dit vlak kan nuttig worden verwezen naar de ratio legis van artikel 5 die een lezing van artikel 5 ondersteunt en vooropstelt waarbij de nadruk wordt gelegd op een effectieve toepassing van het indexcijfer voor de actualisering van de bezoldigingen van de Europese ambtenaren.

De intentie van de Benelux-wetgever om te voorzien in een koppeling tussen de evolutie van de bezoldigingen van de Europese ambtenaren en deze van de bezoldigingen van de ambtenaren van de Benelux Unie kan immers niet worden betwist. Deze koppeling komt voort uit een weloverwogen keuze die werd gemaakt nadat er afgezien werd van een verwijzing naar de indexatieregeling voor de bezoldigingen van de Belgische ambtenaren. De Benelux-wetgever heeft niet gekozen voor een autonoom aanpassingsmechanisme van de bezoldigingen van de Benelux-ambtenaren op basis van de evolutie van het indexcijfer dat gebruikt wordt voor de meting van de ontwikkeling van de kosten van levensonderhoud in Brussel, maar voor een koppeling van de regeling voor de Benelux-ambtenaren aan de regeling voor de referentieambtenaren met in eerste instantie de Belgische ambtenaren en vervolgens de EU-ambtenaren. De bedenkingen en besprekingen over een wijziging van de regeling die tot stand kwamen na de bevrozing van de actualisering waartoe werd besloten op het niveau van de Europese Unie en die deze koppeling geenszins in twijfel trokken, ondersteunen de analyse dat de Benelux-wetgever op het moment van de goedkeuring van de huidige versie van artikel 5 een verhouding tussen de evolutie van de bezoldigingen van de Benelux-ambtenaren en deze van de wedden van de Europese ambtenaren voor ogen had. Het bestaan van deze verhouding wordt niet in vraag gesteld door het feit dat de Benelux-methodiek en de methodiek van de Europese Unie verschillende resultaten kunnen opleveren op basis van de andere parameters die in overweging worden genomen in de Europese regeling.

Deze redenering kan worden betwist in die zin dat het College van Secretarissen-Generaal voor 2013 is overgegaan tot een aanpassing van de salarissen van de Benelux-ambtenaren in functie van het indexcijfer dat door Eurostat werd berekend in aanloop naar een actualisering van de bezoldigingen van de EU-ambtenaren waarvan uiteindelijk werd afgezien. De verklaring voor de aanpassing van 2013 ligt verrat in de onzekerheid op het niveau van de bevoegde instellingen van de Europese Unie die in oktober 2013 hebben beslist om de bezoldigingen voor 2013 en 2014 te bevroren.

Zelfs indien we zouden aanvaarden dat dit bezwaar relevant is, kan de verwerende partij zich nuttig beroepen op het feit dat Eurostat voor 2014 geen indexcijfer heeft vastgesteld en dat zij er niet toe kan worden gehouden om dit zelf te berekenen met het oog op een toepassing ervan. Het staat vast dat het hier gaat om een feitelijk argument dat, voor wat de toepassing van artikel 5 betreft, leidt tot inconsequente gevolgen op basis van het feit of Eurostat al dan niet is overgegaan tot een berekening van de Belgisch-Luxemburgse index, zij het in aanloop naar een actualisering van de bezoldigingen waarvan uiteindelijk werd afgezien. Zoals hierboven werd aangegeven, is dit feitelijk argument niet verenigbaar met een consequente en systematische toepassing van artikel 5.

Er dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeksters ten onrechte menen dat het volstaat om het Belgische indexcijfer toe te passen dat wordt berekend volgens de methodiek van het geharmoniseerde indexcijfer van de consumptieprijzen. *Het indexcijfer dat gebruikt wordt voor de indexatie van de wedden van de ambtenaren van de Europese Unie in Brussel* is vanuit technisch oogpunt niet het Belgische indexcijfer. Bijgevolg is het voor de verzoeksters onmogelijk om becijferde referenties aan te reiken voor de aanpassing van hun bezoldigingen. Indien artikel 5 zou moeten worden geïnterpreteerd in die zin dat het Benelux-gezag ertoe gehouden is over te gaan tot een aanpassing van de bezoldigingen, zou het gezag zelf moeten overgaan tot een berekening, aangezien de becijferde referenties op het niveau van de Europese Unie ontbreken.

De verzoeksters kunnen evenmin betogen dat een aanpassing van de bezoldigingen zich opdringt onder alle omstandigheden. Een dergelijke redenering zou enkel relevant zijn, indien de Benelux-wetgever zou hebben afgezien van een koppeling van de aanpassingsregeling voor de bezoldigingen van de Benelux-ambtenaren aan deze die van toepassing is op referentieambtenaren. De problemen die zijn ontstaan uit een koppeling aan de regeling voor de Belgische ambtenaren en de overgang naar een koppeling aan de regeling voor de Europese ambtenaren tonen duidelijk aan dat de aanpassing van de bezoldigingen van de Benelux-ambtenaren afhankelijk is van de evolutie van de situatie van de referentieambtenaren.

Derhalve dient het eerste middel tot nietigverklaring te worden afgewezen.

Artikel 20, lid 2 van het Benelux-Verdrag van 2008

De verzoeksters verwijten het College van Secretarissen-Generaal dat het is overgegaan tot een toepassing van artikel 65 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie, terwijl artikel 5 van het Inkomensreglement dit niet toelaat. Enkel de Benelux-wetgever zou gemachtigd zijn om een dergelijke maatregel goed te keuren.

Dit middel zou enkel gegrond zijn, indien we zouden aanvaarden dat de genomen beslissingen niet worden gedekt door artikel 5. Zo is het verwijt dat het College van Secretarissen-Generaal zich de bevoegdheden van de Benelux-wetgever heeft aangematigd enkel gegrond als artikel 5 geen geldige grondslag biedt voor de bestreden beslissingen.

Vanuit procedureel-technisch oogpunt, staat het tweede middel tot nietigverklaring niet op zich, maar is het afhankelijk van de gegrondheid van het eerste middel. Door de toelaatbaarheid van het eerste middel verliest het tweede middel zijn eigen draagwijdte. Het afwijzen van het eerste middel brengt noodzakelijkerwijze de afwijzing van het tweede middel met zich mee.

Derhalve dient het tweede middel tot nietigverklaring te worden afgewezen.

De schending van het beginsel van gewettigd vertrouwen

De verzoeksters stellen dat de beslissingen van het College afbreuk doen aan de legitieme verwachting dat de wedden elk jaar op 1 juli worden aangepast.

Volgens de rechtspraak inzake Europese ambtenarengeschillen “*kan een ambtenaar zich niet beroepen op het beginsel van de bescherming van het gewettigd vertrouwen om de wettigheid te betwisten van een nieuwe reglementaire bepaling en dit met name in een materie waarin wordt overgegaan tot een voortdurende aanpassing in functie van de veranderingen van de economische situatie (zie arrest van het Gerecht van Eerste Aanleg van de E.G. van 22 juni 1994, Di Marzio en Lebedef/Commissie, T-98/92 en T-99/ 92, RecFP p. I-A-167 en II-541, punt 68; 8 november 2000, Piera Ghignone/Raad, T-44/97, RecFP p. IA-00223 en II-01023). In het arrest van 19 november 2013 (Commissie tegen Raad, C-63/12) dat handelt over de*

bevriezing van de bezoldigingen van de ambtenaren, heeft het Hof er (in punt 67) aan herinnerd dat het statuut “de Raad een beoordelingsbevoegdheid geeft in het kader van het jaarlijks onderzoek van het bezoldigingspeil (zie in die zin de arresten van 5 juni 1973, Commissie/Raad, 81/72, Rec. p. 575, punten 7 en 11, 6 oktober 1982, Commissie/Raad, 59/81, Rec. p. 3329, punten 20 tot 22 en 32, en 24 november 2010, Commissie/Raad, voornoemd, punt 55)”.

De verzoeksters kunnen niet betogen dat de verwijzing naar de actualiseringsregeling voor de bezoldigingen van de Europese ambtenaren louter technisch van aard is en dat zij een systematische jaarlijkse aanpassing waarborgt, ondanks de onzekerheid op het vlak van de toepassing van een actualisering van de bezoldigingen van de Europese ambtenaren.

De aanpassing van artikel 5 en de besprekingen met het Personeelscomité over een nieuwe wijziging van de regeling in het licht van de situatie die is voortgekomen uit de bevriezing van de wedden van de Europese ambtenaren, zijn bovendien van die aard dat zij het bestaan van een gewettigd vertrouwen in hoofde van de verzoeksters tegenspreken.

Het enige element dat zou kunnen worden ingeroepen, maar waarop de verzoeksters niet aandringen, behelst het feit dat het College is overgegaan tot een aanpassing van de salarissen in 2014, ondanks het gebrek aan een toepassing van het relevant indexcijfer op het niveau van de Europese Unie.

Het derde middel tot nietigverklaring dient te worden afgewezen.

De schending van het beginsel van motivering

De ondergetekende kan de draagwijdte van het middel moeilijk begrijpen.

Indien de verzoeksters menen te betwisten dat de beslissingen onvoldoende gemotiveerd werden in de formele zin van het woord, dient het middel te worden afgewezen, aangezien het College de redenen die aan de grondslag liggen van de goedkeuring van de beslissingen genoegzaam heeft uiteengezet.

Indien de verzoeksters de inhoud van de motivering menen te betwisten, sluit het middel aan bij de middelen inzake de wettigheid die hierboven werden behandeld.

Ongeacht de lezing die hieraan wordt gegeven, dient het middel te worden afgewezen.

Besluit

De beroepen dienen te worden gevoegd.

De beroepen zijn ontvankelijk.

De beroepen zijn ongegrond.

Er dient een beslissing te worden genomen over de kosten als naar recht.

Luxemburg, 4 januari 2016

Georges Wivenes

Eerste Advocaat-Generaal